

getroost hebt. Gij deedt dat als decaan, qualitate qua, doch met een ijver en toewijding, welke ik ten zeerste op prijs stel.

Veroorloof mij, Hooggeleerde Bavinck, ook tot U een enkel woord te richten. En als ik dat doe, dan — Gij verstaat het — rijst voor mijn oog de gestalte van een geliefden bloedverwant, wiens nagedachtenis ook Gij hebt willen eeren, een man, wiens leven moeilijk was en zwaar, maar wien God toch een groot voorrecht schonk: U te mogen inleiden in de wijsbegeerte der openbaring. Mag ik mij vleien, dat Gij u om zijnentwil in deze ure verheugt, Gij hebt daartoe nog een bijzondere reden. Immers het kan U, die door de Unie van Gereformeerde Studenten aan Openbare Hoogescholen als haar Vader beschouwd wordt, niet onverschillig zijn thans voor het eerst uit haar gelederen een ambtgenoot aan deze Universiteit te zien te voorschijn treden. En waar de V. U. voor de bezetting van nieuwe katheders natuurlijkerwijze in den regel zal moeten gaan buiten den kring van haar eigen leerlingen, daar wensch ik U toe, dat Gij in de jaren — mogen het vele zijn — dat gij nog aan haar zult zijn verbonden, nog menigen ambtgenoot uit S. S. R. ontvangen moogt.

Ik gedenk in deze ure ook hen, die aan mijn vorming deel hebben gehad. Ik waardeer hun aller arbeid, al noem ik hier slechts de namen van mijn oud-leeraar aan het Schiedamsch gymnasium, Dr. Heringa, thans archivaris van Zeeland, die door zijn degelijk en boeiend onderwijs de liefde voor de geschiedenis, reeds in het ouderlijk huis gewekt, levendig hield, en van de professoren Verdam en Blok en den helaas zoo vroeg aan de wetenschap ontvallen Bussemaker.

M. H. Studenten! Ik sta tegenover U in een eigenaardige positie. Leerlingen van mij in den engeren zin van het woord zult gij niet zijn, en zal ik er zelfs wel hebben? Van Katharina II wordt verhaald, dat ze scholen inrichtte, van al het noodige kostelijk voorzien, maar zonder leerlingen. De excessen der verlichte despoten moet men echter van H. H. Directeuren niet verwachten. Mijn be-